

גופו של הלכות? האם אסור לה לגרום להתפרקותו, כאשר אין כל מגע אחר ביניהם פרט לידניה של המעטה? אם המסו' הוא מעשה-זנות — כפיאן יש לומר זאת בגלוי. ואם איננו מעשה זנות חייב החוק לייצג ציון זאת, ואין להשליך לכלא אורח, כל זמן שקיים עדיין ספק לגבי הצדק.

אונס, שוד, שריפה

אך בפרשת ליליאן לבן קרה דבר נוסף, חמור ומכוער הרבה יותר. בי חודש אפריל השהה ניכסו שני בירוינים למכוני-העיסוי מרים שברחוב יהודה הלוי 139 בתל-אביב. אחד מהם התנפל על ליליאן לבן, בעלת המכון, גרר אותה למיטה, חברו חיפש במיטבה סכין, והצמיד אותה ללחיה של הנערה. אחד מהם אמר: "אנחנו מתכוונים בריצינות. את תשלמי לנו כל שבוע 2500 ל"י, אחרת נגמור את המכון שלך, את הבית שלך וגם אותך!" כך סיפרה ליליאן, כנראה כדי לתת יתר תוקף לדיבריה. אנס אותה אחד מהם באכזריות, ולאחר שסיים, שלח את חברו: "תרדוף אותה גם אתה!" הם הפכו את הבית, שדדו תכשיטים שהיו בדירה ו1000 ל"י זמי העיסויים

נאשמת ליליאן לבן, מה הקצין רוצה ממני?

שגבתה ליליאן באותו יום. האנסים שתו קפה שמצאו בדירה, ודביטו לחזור ביום השישי שלאחר-מכן, כדי לקבל את הכופר. אחרי שהתאוששה, בכני מר ובפחד נורא, התקשרה ליליאן עם עור-דהיין שלה, אמנון שובל, וסיפרה לו על האונס והשוד. יחד איתו הגיעו למקום אנשי המיטרה, אך תחת שיתחילו מייד לחפש את עיקבויהם של הפושעים, צעק הקצין סורקיס על ליליאן: "את משקרת! מי אלה שהיו כאן? ספרי לי בדיוק מה קרה!" סיפרה ליליאן: "לא הבנתי מה הקצין הזה רוצה ממני. הוא התנהג אלי כאילו אני הפושעת. אבל כשנפגשתי עם עוד קציני-מיטרה, הבנתי שסורקיס הוא כבר הכי טוב מכולם."

ליליאן הצליחה לזהות את אורחיה האי-לימים באלבום-הפושעים של המיטרה. הם היו ידועים למיטרה כנאשמים מסו-כנים, חברי כנופיית בתים. אך חוקרי המיטרה לא לכדו את שני האנסים מייד, עברו 16 יום עד שהראשון בהם נפל לידי אנשי-החוק. רק אחד מקציני מיטרת מחוז תל-אביב הבין שסכנה גדולה אורבת לליליאן. היה זה מפכח שמואל כרמלי, שנלחם בבית-המיטשפט כדי להאריך את מעצרו של מאיר אלחיאני, החשוד בכך שאנס את נערת-העיסוי. כרמלי עירער בבית-המיטשפט-המחוזי, ולאחיאני הוחזר לכלא. את שותפו של אלחיאני, חיים כהן, מצאה המיטרה רק אחרי חודש ימים. לפני שנעצר, הס-פיק כהן להתקשר בטלפון עם ליליאן, והזהיר אותה לשוב את עדותה במיטרה. שבועיים אחרי האונס והשוד, ביקרו אצל ליליאן שני בירוינים. היא הצליחה לברוח מהמקום לא לפני שרשמה את מיספר הרי-מכונית שלהם. כעבור ימים אחדים, שוב

ביקרו השניים בדירתה. הם ביקשו שהיא תשכח את עדותה במיטרה. אחד המבקרים החדשים גילה כי ידוע להם שלליליאן יש דירה בבתיים. אם לא תעשי מה שאומרים לך, איימו, נשרוף לך את הדירה." שוב הלכה למיטרה. שוב מסרה פרטים על הכנופיה שאיימה עליה, ושוב הופיעו השניים מבלי שהמיטרה תתפוס אותם. באו אימים נוספים, ולבסוף נשרפה דירתה בבתיים. אחר-כך הועלתה באש הדירה שבה עבדה, ברחוב יהודה הלוי 139. היא נותרה ללא בגדים, ללא פרוטה, ללא מקום-לינה, עם ילדתה הקטנה. כאשר גילתה ליליאן לעיתונאי, שאחד מראשי מיטרת מחוז תל-אביב הציע לה לעזוב את הארץ כדי לא לסכן את עצמה

שופמת אבנור מדוע עונש מאסר?

עליידי חברי כנופיית בתים, מפני שאין מי שישמור עליה, הוחלט להעניש אותה עבור אומץ-ליבה. ממגירות פרקליטות מחוז תל-אביב הוצאו במהירות של תיקי החקירות נגד ליליאן. תיקים של פשעים חמורים כגון אונס בצוותא, אינם מגיעים לפעמים לבית-המשפט משך חודשים ארוכים, ביגלל עור-מסיעבודה. אך לשני התיקים שעמדו נגד ליליאן לבן נמצא מועד מישפט במפתיע, תוך ארבעה חודשים.

המסו' הוכרז כזנות!

התבועה מיהרה להגיש לבית הדין המישפט את שני כתבי-האישום נגד קורבן מיקרה האונס והשוד, ליליאן לבן. גם כאן היה הדין אכספרס, למרות שהי בעיית מסוכנת ומייחזרת-במינה. השופטת המחוזית חנה אבנור, אשר לפנייה עומד להתנהל גם מישפט של אברהם ביטון ושותפו, הנאשמים בפרשת האיומים על ליליאן ושריפת הדירות שלה, כבר שלחה את קורבן הפרשה לכלא — עוד קודם שנקבע גורלם של הנאשמים ה"אלה, ושל הנאשמים באונס ובשוד.

נותרה רק שאלה אחת: מדוע הטילה השופטת אבנור מאסר-בפועל של שנה שלמה על נערת-העיסוי ליליאן לבן, למרות שזעירה זו אין עבר פלילי כלל? מדוע הוטל עליה עונש חמור כליכך כבר בפעם הראשונה, שעה שיצאניות של ממש, ממשיות לעסוק בזנות באופן גלוי? סיגורה של הנאשמת ציין בפירוש כי אין לליליאן עבירות קודמות, וכי כן מיקרה מעין זה, כאשר העבירה היא ראי שונה, אין להטיל עונש מאסר-בפועל. בהתשובה נתנה השופטת בעצמה, כאלטלטה: "השאלה שעומדת אומנם בפני היא, אם כאשר אין לנאשמת עבירות קודמות, ואם כאשר הוחלט כפי שהוחלט לראשונה, יש כבר להחמיר עימה. "לי נראה כי עמדתו של המחוקק, ואף עמדתם של בתי-הדין ששפטו בנדון הפעלת חוק זה היא כה ברורה, שאין מנוס מאשר להפעיל מאסר בפועל." עוד קודם שביקש זאת הסיגורה, דחתה השופטת את ביצוע גזר-הדין בפועל, לשם הגשת עירעור לבית-המישפט העליון. אך גורלו של המסו' האירוטי ברור — הוא הוכרז כזנות!

"ונוס של הגז". בין שאר המוצגים בתערוכתו בגלריה גליל בת"א, מציג גם דן בן-אמוץ ווג מבצעים צבעים להם הדביק את השם: "נכדתה של ונוס של הגז ובעלה הצעיר."

לא לשכוח לקחת עיניים

מה שפיקאסו עשה, אומר דן, "היה היהיו הראשון של דימוי גוף האשה הנמצא במבקר, זה שהוא עשה את זה לפני אינו צריך למנוע ממני לעשות ואריאציות על הנושא. אותי גם לא מדאיר גה ההגדרה אם מה שאני עושה זאת אמ-נות או לא אמנות. אני עושה דברים שאני אוהב. וברגע שאני מציג את מה שאני עושה ואומר, זה מוצא-חן בעיניי זה מש-קף אותי באיזו צורה שהיא."

היצירות שאני מציג הן יצירות בעלות סיגנון שונה בתחום הפלאסטי. מה שמאחד אותן הוא החומר ממנו יצרתי אותן. ניסיתי להשתמש בחומרים הכי באנאליים, בדברים זרוקים, שניתן למצוא אותם מתגלגלים ברחוב. אבל ניסיתי לעצב אותם בקומפור-יציות בלתי-באנאליות.

"מה שקורה לנו הוא שהחושם שלנו מתקשים לגבי דברים החשופים לעינינו. אנחנו לא מסוגלים להבחין בהם עד שמו-ציאים אותם מהקשרם המציאותי ומציגים אותם בצורה אחרת. עשו את זה קודם, אבל אין לזה גבול. כל אדם שאינו יושב לקחת איתו את העיניים כשהוא יוצא מהבית — כמו שאמר וולטר — יכול לגלות סביבו כמויות עצומות של דברים בעלי ערך אסתטי."

אנשים אינם חייבים לקרוע את עצמם כדי להשיג לעצמם תמונה יקרה המוצגת במוזיאון או בגלריה. אפשר לקחת גלויה פשוטה עם רפרודוקציה של ליאונרדו דה-וינצ'י, לשים אותה במיסגרת שהתמונה ראויה לה ולתלות אותה בבית. ערכה של הגלויה בבית יכול להיות כערכו של האוריינגל. בסופו של דבר כולנו גדלנו על רפרודוקציות.

"מה שאדם צריך לעשות הוא לזהות קודם כל את הבעיה ולמצוא לה פיתרון. זוהי אמת-המידה לבחינת ערכה של יצירה — השוואת הפיתרון שנמצא לבעייה ש-והתה. אי אפשר להעריך צייר קיסט ברחוב המצייר ציור של ברבורים על רקע שקיעה, אלא אחרי שמוהים מה הוא רצה לצייר. אם מזהים שמה שהוא רצה לצייר זה בעצם ציור של שקיעה מתוקה אפשר להעריך אם הצליח בכך. למה שהוא עשה יש ערך אויביקטיבי בפני עצמו, שאינו ניתן להשוואה עם ציור של ואן-גוך, למשל."

"זה מה שכל אחד צריך לעשות. למצוא פיתרון לבעיה שהוא זיהה. אם למשל אתה הולך ברחוב ומבחין בחתיכת אלומיניום היכולה להיראות כלוחם אשורי, או כדי שזה באמת ייראה כך צריך לתת למתכת טיפול מסוים. להעמיד אותה בצורה מסו-ימת במיסגרת מסוימת. הבעיה היא איך להדגיש את הלוחם האשורי הנמצא בחתיכת גרוטאה מאלומיניום. אם הצלחת לפתור את הבעיה זה כבר הישג. ברגע זה כבר יצרת משהו משל עצמך."

טוב הוא יפה

התגובה הספונטאנית ביותר של המבקרים בתערוכתו של דן בן-אמוץ היא: "מה הנושג? הרי את זה גם אני יכול לעשות."

"זהו בדיוק מטרת התערוכה. אומר דן, "זה הנושג הגדול ביותר שיכולתי לצפות לו. אדרבא, למה שלא תעשו? לשם כך כללתי בתערוכה גם שני ארגונים של מציאות, חפצים וגרוטאות. שאפשר לקנות אותם ובתמורה-שלוש לירות, לקחת אותם הביתה ולנסות לעשות מהם משהו." אחת היצירות המרשימות ביותר בתערוכה היא לוח עץ בו קבועים בשורות סימטריות חפצי דיסקיות-זיהוי של חיילי צה"ל, עליהם מוטבעים שמות חיילים ומספרים האישיים. דן מצא ערימה של דיסקיות כאלה בשוקי-השישפים. מסתבר כי סוחר גרוטאות רכש אותם עם עודפי ציוד שמכר משרד-הביטחון. בתוך שורות

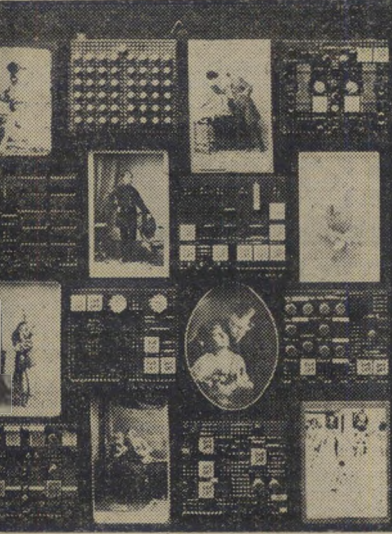
הדיסקיות קבע דן תמונת ספורט קטנה שאיפשרה לו לכנות את התמונה בשם: "היחיד שנשאר מכל המחלקה."

האפקט של קומפוזיציה פשוטה מעין זו מדהים בעוצמתו. מסביר דן: "ברגע שאתה שובר דיסקיות-זיהוי לשניים זה הופך לסמל שוועק בקולייקולות. האימי פאקט של היצירה הזאת יותר חזק מכל מאמר בעתון. כתבתי לא מעט נגד המילי-חמה. אבל ההשפעה הוויואלית של תמונה כזאת היא הרבה יותר מהירה וחזקה מאשר המאמר החריף ביותר."

יצירות אחרות המוצגות בתערוכה הם מעגלים חשמליים יצוקים של מחשבים או טרנזיסטורים. דן פשוט הציב אותם על כן עץ, כדי להפריד אותם מסביבתם הטבעית. ואו מתגלה לפתע כי בכל אחת מהלוחיות האלה יש חלוקה אסתטית של האלמנטים. אף צייר שהיה מנסה לצייר יצירה מסוג כזה לא היה מצליח להתחרות במהנדס שעיצב את המעגלים החשמליים מתוך שיקולים שימושיים ותועלתיים.

"זהו התיאוריה הפשוטה ביותר של האסטיקה", מסביר דן, "כל דבר טוב הוא אוטומאטי יפה. כל דבר שמשרת את קיומנו ומשפר את היינו חייב להיות יפה אפילו אם לא תוכנן להיות כזה. שום דבר פונקציונאלי בעולם אינו מכוער. פטיש אינו יכול להיות מכוער. זוהי הסיבה שבכמה מהקומפוננטים האלקטרוניים אפשר למצוא ערכים אסתטיים בלתי רגילים. פשוט משום שחלוקת השטח שם היא נכונה, לכן היא גם יפה."

היצירות המקוריות נמכרות בצורה מקו-רית. דן קבע להן מחירים התחלתיים

זיכרונות

האסטרונומים — הוא שמה של יצי"ה המורכבת מגלויות מצולמות מאדית המאה ותאיזכרון של מחשבים אלקטרוני-ניים. ביצירות אחרות מציג בן-אמוץ קומפוננטים חשמליים ללא כל שינוי, או תם הוא מכנה בשם: אלקטרוארט.

אבסורדיים: 50 או 100 ל"י. אבל זהו רק מחיר מיכרו למכירה פומבית. מי שרוצה לרכוש יצירה מסוימת נרשם ומציע עבורה מחיר. הקונה הבא הרוצה לרכוש את אותה יצירה חייב להציע מחיר גבוה יותר. בתום התערוכה תיערך מכירה פומבית בין כל המשתתפים במיכרו זה שיציע את המחיר הגבוה ביותר הוא שיוכה בה. טוען דן: "זהו הצורה הצודקת ביותר למכור יצירה — לפי חוקי הביקוש וההיצע. זה גם חלק מהרעיון של התערוכה — לערב את הקהל. שלא יהיה רק בבחינת צופה פאסיבי."